

Editor:

Hadrian Mateescu

Redactor:

Mina Decu

Concept grafic și DTP:

Silvia Olteanu

Corector:

Dorina Lipan

Editura Publisol îi este recunoscătoare dlui Marcel Petrișor pentru ajutorul acordat în procesul de selectare a titlurilor prezentei serii de autor.

Copyright © Leonida Neamțu, 1970

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.
Toate drepturile rezervate.

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEAMȚU, LEONIDA

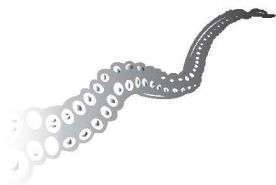
Știi, Lavinia, caractițele / Leonida Neamțu. - Petrești :

Publisol, 2021

ISBN 978-606-9605-86-8

821.135.1

Tipar: Artprint

— Știi, Lavinia, caracatițele, când dorm,
își lasă un braț de veghe, planton...

Și vine un moment când trebuie să plătești! Sergiu Ceclan, unchiul meu, a făcut în viața sa toate tâmpeniile posibile, s-a dat peste cap cu avionul la Paris (era pilot de încercare), a divorțat de vreo douăsprezece ori (pe semne că tot de atâtea ori s-a și căsătorit...), a avut domiciliul, mai mult sau mai puțin stabil, în douăzeci și șapte de țări, bietul de el!, s-a asociat cu diferiți escroci, a dat faliment, a stat la pușcărie, în sfârșit a scris și niște cărți, foarte hulite.

Pe neașteptate, îmbătrânind, a făcut un lucru minunat, și îndată după asta a murit; ce e drept, a fost o moarte cu cântec, întâi i-a paralizat partea stângă a corpului *absolut fără niciun motiv*, și-n acest timp a primit o vizită stranie despre care nu se prea vorbește în familie... Deși paralizat și muribund, ultimele sale săptămâni și zile i-au fost luminoase și fericite, inexplicabil de fericite, și cei ce l-au cunoscut au comentat cu surprindere acest amănunt.

Sunt un eretic! Încetul cu încetul mi s-a insinuat convingerea că paralizia și moartea năprasnică nu i s-au tras de la fărâdelegile săvârșite în timpul vieții, ci, dimpotrivă, de la acel lucru uimitor și extraordinar făptuit în ultimii săi ani, care i-a adus calma siguranță

a țintarului de elită și fericirea superbă a îndrăgostitului acceptat...

Sergiu Ceclan, știi cât de mult am ținut la tine și cât de bine te-am înțeles! Dacă din flăcările iadului există vreo comunicare cu lumea noastră, și gândurile mele ajung uneori până la tine, și le poți descifra înțelesul, iartă-le, chiar dacă sunt greșite. Ele vin de la sine, și nu mă pot împotrivi! Călătorule, iartă!

Cred că am dormit foarte puțin. Prin somnul meu se făcea o pârție pe care se rostogoleau, mereu mai repede, globuri argintii ce aveau ochi și gură, și râdeau.

M-am trezit brusc, cu o tresărire cum poate se întâmplă cu animalele cărora instinctul le semnalizează apropierea primejdiei. Întunericul năvăli în ochi, ochii înghițiră întunericul care se condensă și, transformat într-un ghemotoc negru, elastic, maleabil, gata oricând să se dilate, ocupă un anume loc din toracele meu, cred că în apropierea inimii.

Brațul Laviniei se odihnea pe pieptul meu și minute lungi n-am îndrăznit să mă mișc, nu de teamă că aș putea s-o smulg din somnul ei, ci pătruns de gândul ciudat că trebuie să rămân neclintit și să ascult. Cum ochii înghițiseră întunericul, începeam să disting bine tot ce se petrece împrejur, de fapt nu se petrecea nimic, doar fereastra se mișca rareori, cu infinită precauțiune. Am ridicat încet brațul Laviniei, trăind cu neașteptată intensitate contactul acesta de o clipă, și m-am dus în vârful picioarelor la fereastra deschisă, închipuindu-mi că suntem în junglă și peste o clipă vom fi atacați.

Nu eram în junglă.

Nu se pregătea nimeni să ne atace.

Nu era nevoie să iau măsuri de apărare.

Și aproape că mi-a părut rău!

Mi-am aprins o țigară și am rămas nemișcat până ce impulsul straniu din pricina căruia mă trezisem s-a repetat, ca un al doilea, al treilea sau al patrulea ecou. Și am bănuț îndată ce e. Lavinia nu doarme. Se prefăce doar. Mă supraveghează și poate-mi ghicește gândurile și se amuză, strângând pleoapele, abia ținându-și respirația. Râzând încetișor, era un răs de prevenire, m-am apropiat de pat și i-am spus că se trădase... dar îmi închipui că nu eram foarte convingător. Continua să respire adânc și rar, culcată pe o parte, cu brațul drept ridicat în sus, abandonat unei înălțimi imaginare, cu obrazul înfundat în pernă, într-o poziție atât de infantilă, cu brațul stâng întins subțire în diagonală peste perna mea. Peste locul unde mă odihnisem eu câteva minute mai înainte. Părea atât de *plecată*, încât m-au cuprins îndoielile. Poate că doarme, totuși, mi-am zis, examinându-i fața peste care coborâseră câteva șuvițe ale părului, liber și întunecat. Am ridicat ușor cearșaful, descoperindu-i o clipă nuditatea și m-am gândit cu păcătoasă pioșenie că în pat arată nu ca o fetiță, ci într-adevăr ca o femeie. Razele lunii, despiciând mijlocul camerei, își schimbau lent poziția ca un tăiș mânuț cu mare prudență. Din direcția pădurii, destul de aproape, ajunse până la urechile mele un geamăt. Am rămas un timp așteptând, dar scâncetul nu se mai repetă și m-am întors cu gândul la Lavinia.

Lavinia, am zis, dacă nu dormi, ar fi tocmai momentul potrivit să-ți fac o mărturisire. Să știi că nu

sunt omul croit pentru așa ceva, pentru mărturisiri, le fac cu mare greutate și, în general, îi cam detest pe cei ce abuzează de ele, nu cred în sinceritatea lor și așa mai departe...

Vorbindu-mi așa, m-am dus iar la fereastră, să văd ce mai face luna. Atârnată deasupra pădurii negre, fără pedestal, în sfârșit, fără ceva de care să se rezeme, luna părea *foarte provizorie*, acolo. Deci nu vrei să-ți fac o mărturisire, Lavinia? Regretabil, pentru că n-o să mai prinzi ocazia, mi-e teamă că și clipele mele de sinceritate nu vin chiar la momentul potrivit, dar cam așa se întâmplă cu toate, peste tot.

Ea nici nu se clintea, numai respirația... Am acoperit-o iar, cu un gest foarte păcătos, mulând cearșaful pe formele ei, regretând mereu că nu suntem în junglă și că nu trebuie să iau măsuri de apărare, fiindcă nimeni nu se pregătea să ne atace.

Atunci, de unde sentimentul neliniștitor că lângă mine e cineva care mă supraveghează?

Noaptea sunt totdeauna foarte îndrăgostit, sentiment care dispare imediat ce se luminează de zi. Și, fiind îndrăgostit, îmi imaginez tot felul de situații tragice, îmi salvez femeia din flăcări sau de la înec sau din ghearele sumbre ale unor vampiri cu pomeții stacojii. Mi se pare că oamenii gândesc fundamental diferit în timpul nopții, și nimeni nu mă va putea convinge că nu e așa, cu niciun fel de argumente. Am impresia, de altfel, că e mai bine ca fiecare să creadă cam ce vrea și nu ceea ce îi spun alții. Cu o zi sau două înainte, nu știam despre Lavinia decât că îi place „Imensită“, o melodie într-adevăr miraculoasă, care însă prea face furori și poate va sfârși prin a se banaliza.

Acum însă știu mult mai mult.

Știu că Lavinia e o caracatiță.

Această convingere se insinuă pe neașteptate, ca o infiltrare de ape, după ce mi-am aprins a doua țigară. Sunt fumător numai noaptea, deși nu cred că amănuntul acesta are vreo importanță. În timpul zilei, pe lumină, nu sunt decât un fel de cinic. Dacă văd un alai de nuntă îmi vine să zic: oare acest viitor divorț nu se putea pregăti cu mai puțin fast?

Acum două sau trei zile stăteam singur, aproape că auzeam zbârnâind pe toate undele liniștea totală, când ușa s-a deschis și am văzut ceva mare și roșu. Era nasul borcănat al colonelului Colonello, care-și anunța vizita de seară. M-a întrebat, idiotul, dacă m-am apucat să scriu un nou roman polițist, fiindcă în ultima săptămână nu-mi apăruse niciunul, și am aruncat în el cu *Doctor Faustus*. Dacă-l nime-ream, colonelul (care, de fapt, nu știe prea bine să facă deosebirea dintre un trăgaci și o baterie, dintre o flintă și un comandament) n-ar mai fi avut ocazia să impresioneze auditoriul, format mai ales din cucoane trecute și melomane, cu asalturi teribile – dar imagine, firește – în fruntea unor regimente ce nici n-au existat.

(Dar e posibil să și greșesc în privința colonelului, despre care, totuși, știu încă foarte puține lucruri! Are momente când nu mai e bătrânelul cam demodat și caraghios, așa cum îl cunoaște lumea, ci cu totul alt om, un ins înțelept și tragic în spatele căruia se ascund evenimente și întâmplări de neînțeles; locuiește cu o ființă foarte bătrână și cu un aspect extrem de provizoriu căreia i se adresează cu *mamă*, ceea ce nu certifică totuși că ar fi fiul ei, și căreia i-am fost prezentat

de mai multe ori, ea fiind cu desăvârșire lipsită de ținere de minte. L-am găsit cântând din chitară! Faptul ar părea caraghios, la prima vedere, dar iată că nu era, instrumentul se potrivea cu omul, iar omul cu melopeea tărăgănată și cuvintele murmurate ale unui cântec deosebit de straniu, despre niște câini albi, despre o enigmatică bătălie de la Terra-Orr... Sosirea mea nu l-a deranjat, n-a părut surprins sau incomodat de prezența unui străin, *totuși* a unui străin, ci, cu o față pe care toate trăsăturile păreau că *atârnă* ca niște ațe ale unei măști prăfuite, și-a continuat zdrăngănitul la chitară și cântecul, în vreme ce o rază de soare, dinspre asfințit, se plimba pe peretele camerei, ca un picior de păianjen auriu, printre niște vechi fotografii atât de șterse, încât păreau salvate de pe un pachebot; dar, după scufundarea acestuia și după o bună perioadă de ședere sub apă, am impresia că de fapt nu se putea distinge aproape nimic pe ele. Dar, în ziua vizitei la mine, când era să-i mut capul de pe umeri, colonelul se însoțise cu înfățișarea sa obișnuită, cam lipsită de mistere.)

Părea vag înduioșat și am presupus că băuse pe drum; s-a așezat lângă mine declarând că sunt copilul său, creația sa spirituală (asta era tot atât de adevărat, pe cât de adevărat ar fi fost să fi zis că sunt rodul iubirii dintre o locomotivă și un avion), și că n-ar fi rău să bem ceva, într-un loc unde se serbează o aniversare.

Locul acesta exista într-adevăr, nu era o scorneală a minții confuze a colonelului!

Flori n-am găsit pe drum, se făcuse târziu și toate florăriile se închiseră, așa că am ajuns, după unele ezitări, la aniversare, cu mâinile goale. Multă lume se

mișca pe acolo și câțva timp n-am știut exact cine e sărbătoritul sau sărbătorita, am strâns niște mâini, ușor jenat, ca omul ce se nimerește din întâmplare într-un loc unde nu e așteptat, m-am consolată însă repede, fiindcă aproape toți păreau străini și deosebit de provizorii pe acolo. Pe urmă am descoperit-o pe Lavinia, am reușit s-o răpesc unui ins despre care nu-mi amintesc mai nimic, și am dansat tot timpul împreună. Fiindcă noaptea căzuse de multă vreme, m-am îndrăgostit imediat de ea și nu m-am sfiit să i-o spun; în învălmășeala aceea, nimeni nu auzea cuvintele celuilalt, în sfârșit a fost o aniversare cam improvizată și toți au nădușit din belșug.

Despre Lavinia, însă nu știam nimic. A trebuit să vină această noapte pentru ca să aflu că e o caracatiță.

Lavinia, am spus cu voce tare, fără să-mi fie teamă că o trezesc, nici tu nu știi că ești o caracatiță, va trebui să ți-o spun, dar cu multă precauție, să-mi aleg cuvintele cele mai potrivite pentru ca să înțelegi exact ce doresc să exprim, până la ultima nuanță, altfel ai putea crede cine știe ce. Că vreau să te jignesc, sau că sentimentele mele ar fi foarte de duzină. Ce e drept, dragostea noastră îmi pare cât se poate de provizorie, dar iubirile mari și teribile s-au întâmplat demult și cu alte ocazii, trebuie să ne mulțumim cu ce ni se dă... Dumnezeu sau, în fine, persoana responsabilă cu rațiile de amor, e deosebit de zgârcită în veacul nostru, poate și din cauză că oamenii prea s-au înmulțit într-un mod aproape nelegiuit; Adam și Eva, sau cei care au fost primii, aveau la dispoziție hambarul plin, dar acum stocul s-a cam epuizat...

Aveam lângă pat o sticlă cu Jamaica în care mai rămăsese ceva și am tras repede o dușcă, pentru că începea să se lumineze de zi și simțeam că nu mai sunt îndrăgostit. I-am ridicat Laviniei părul de pe ceafă și am sărutat-o, exasperat că nu se trezește, fiindcă n-o mai iubeam, noaptea trecuse, dar ea nu s-a trezit.

Și cu toate acestea mă simțeam supravegheat. O prezență invizibilă, ironică și lucidă îmi comenta și-mi nota fiecare gest. Iar eu nu mai eram îndrăgostit.

Fiindcă noaptea trecuse!

Mâna băjbâi undeva pe deasupra capului și deschise singură tranzistorul, fără ca eu să-i fi ordonat să execute această mișcare. Pur și simplu am urmărit-o cum se trezește ca un cărăbuș alb și binevoitor – mâna – și începe să se miște pe degetele ei, pesemne i se făcuse dor de muzică. În timp ce acul se plimba pe scală, auzeam cum se trezesc la viață diferite posturi la depărtări mari și la depărtări mici.

Parcă ar exista depărtări mici!

Un crainic dădea ora exactă, altul se scărpină după ureche, iar o gospodină matinală explica într-o limbă germanică despre cum se toacă pătrunjelul. Pătrunjelul se toacă așa și așa, așa și pe dincolo. Cu toate că somnul de dimineață este cel mai dulce, știam că n-o să mai pot adormi, și nici nu doream asta, fiindcă, oricum, dormim și așa nelegiuit de mult.

M-am ridicat din pat și am luat de pe scaun maioul negru. Am citit încă o dată inscripția de pe un cartonaș lipit de perete, pe care cabanierul, un erudit al farmacopeii și inamic declarat al antibioticelor, o mâzgălise întru vederea tuturor: Frate bun, dacă răcești, Aspirină folosești. În sala de mese, jos, se

putea citi un alt anunț, în legătură cu efectul salutar al unui preparat numit Carbocif sau cam așa ceva, în special după ghiftuială. Cred că rima Carbocif cu ghiftuială, ceea ce nici nu e așa de rău.

Pantalonii de doc subțire foșniră plăcut și prietenos, lăsându-se îmbrăcați. (Există și haine ce opun rezistență la îmbrăcat, nu le pot suferi!) Lumina mă izbi moale, parcă umezită puțin, fiindcă împrejur, peste dealuri, planau niște nori încovoiați, cu mai multe cocoșe întunecate deasupra piepturilor albicioase, și, îndepărtându-mă încet de cabană, priveam cu mare atenție liziera pădurii, constatând că brazii din primele două sau trei rânduri par să fie mai jigăriți, cu multe ramuri smulse și zdrențuite, și că pădurea începea abia dincolo de acest parapet de siguranță și de sacrificiu. Altceva însă, un sentiment nedefinit, îmi chema privirile într-acolo. Parcă de-a lungul lizierei ar fi trecut cineva mai înainte, strecurându-se elastic, aproape invizibil...

Am străbătut pajiștea, călcând iarba plină de rouă. Mă gândeam, în loc de dragoste, să-i ofer Laviniei un buchet de flori violete. Erau la îndemâna mea, risipite peste tot de un braț generos. Culoarea pălea în nuanțe, iar marginile petalelor păreau tivite cu dungi albicioase, câteodată purpurii. Parfumul însă le lipsea acelor flori încântătoare. Tot aplecându-mă să culeg câte una, simțeam lumina devenind tot mai intensă, până ce soarele erupse brutal, învâlmășind încă o dată nuanțele. De la o anumită distanță, cabana semăna cu o broască țestoasă adormită; mă așteptam dintr-un moment într-altul să facă picioare și s-o ia din loc, lăsându-mă cu buzele umflate. Cabana însă nu-mi

făcu figura și peste câteva minute, înapoiindu-mă, am constatat că Lavinia se trezise și fuma. Dincolo de o perdea străvezie de fum, zâmbetul ei mă întâmpină.

— Am crezut că ai șters-o, zise.

O simțeam totuși puțin încordată. Am risipit florile peste perne cu un gest de generozitate, dar nu m-am putut abține să-i spun că-i o prostie să aprinzi țigara așa de dimineată, când aerul proaspăt de afară... și așa mai departe.

M-a rugat să nu-i fac mizerie. Acasă nu-și poate permite luxul și plăcerea copilărească de a fuma în pat, o ceartă părinții. Dar cum e acasă la tine, am întrebat-o, și tatăl și mama ta, de fapt, ce fel de oameni sunt... și ce... și când... și noi, în fond... noi???

Un mic fotoliu de trestie ce zăcuse tot timpul într-un ungher fusese deplasat în chip curios, cât timp lipsisem, către mijlocul camerei, în dreptul patului, amănunt ce mi-a sărit în ochi de îndată ce m-am întors, și pe care l-am legat, nu știu de ce, de iluzia pe care o avusesem cu privire la trecerea unei umbre prin pădure. Schimbarea poziției aceluși mic fotoliu de trestie, cam distrus, mi se părea cu totul inexplicabilă, dar n-am vorbit despre asta cu Lavinia. Discutam despre nimicuri, mă simțeam stânjenit și căutam să maschez; mă simțeam stânjenit fiindcă în timpul nopții îi spusese că o iubesc și o iubisem cu adevărat, dar acum aș fi vrut să fac un salt, să schimb cumva decorul. Din fericire, deodată mi-am amintit.

Mi-am amintit și am întrebat-o dacă știe ceva despre caracatițe. Acum o priveam cu plăcere cum stă întinsă, abia acoperită, măsurându-mă atât de direct cu ochii ei verzi, parcă puțin amuzată.